

Als de tijd daar is

Jeffrey Archer bij Boekrij:

*De tijd zal het leren
Van vader op zoon
Een goed bewaard geheim
Een gewaarschuwd mens
De wegen van de macht
Als de tijd daar is*

JEFFREY ARCHER

*Als de tijd
daar is*

Deel 6 van de *Clifton*-serie

ISBN 978-90-225-8237-4

ISBN 978-94-023-0998-0 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Cometh the Hour*

Vertaling: Joost van der Meer en William Oostendorp

Oorspronkelijke uitgever: Macmillan, an imprint of Pan Macmillan, Londen

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2016 Jeffrey Archer

© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

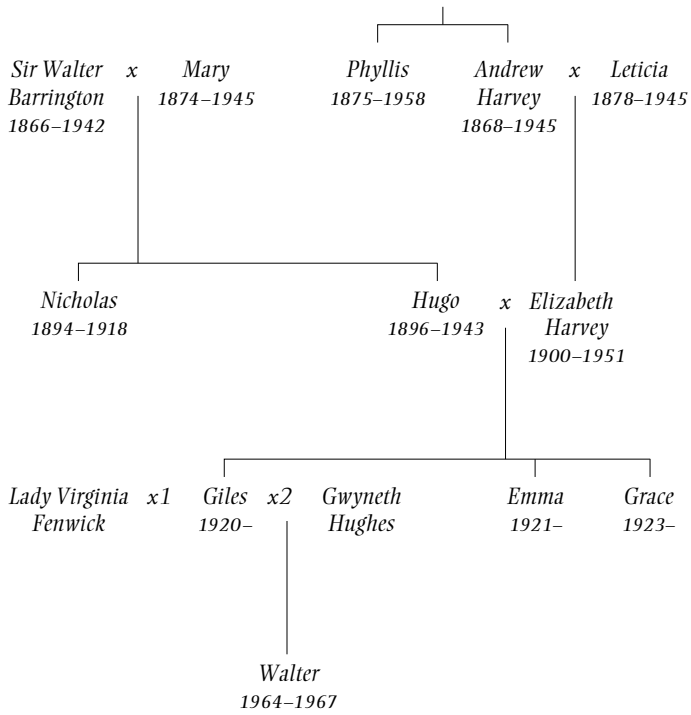
Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Umberto
en Maria Teresa*

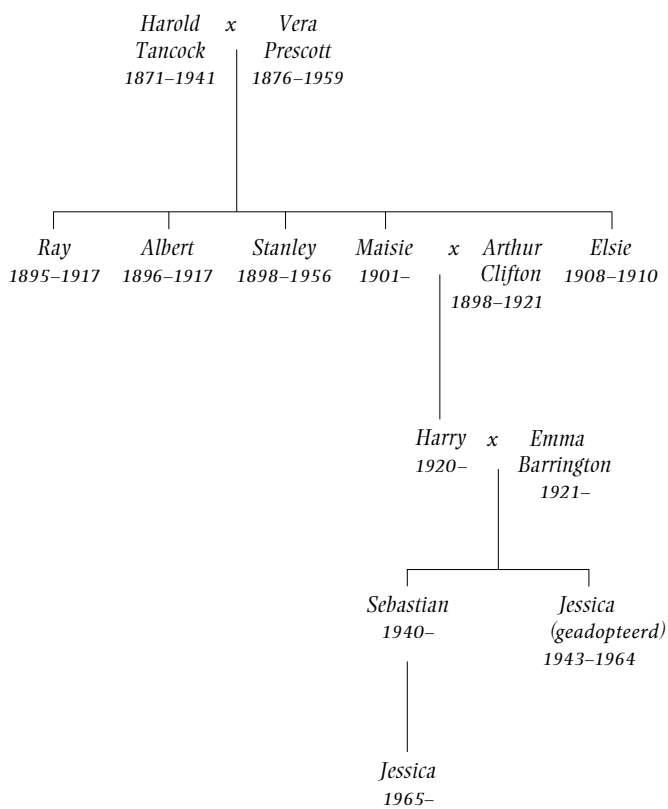
Voor hun onbetaalbare adviezen en research
bedank ik de volgende mensen van harte:

Simon Bainbridge, Alison Prince, Catherine Richards,
Mari Roberts, dr. Nick Robins, Natasha Shekar,
Susan Watt en Peter Watts.

De familie Barrington

De familie Clifton

Proloog

‘Willen alle bij de zaak lady Virginia Fenwick versus mevrouw Emma Clifton betrokkenen...’ knetterde het uit de intercom.

‘De jury is zeker tot een beslissing gekomen,’ zei Trelford, die al wegliep. Hij keek even achterom of de anderen hem volgden, en botste daarvoor tegen iemand op. Hij verontschuldigde zich, maar de jongeman keek niet om. Sebastian hield de deur naar zaal 14 open zodat zijn moeder en haar raadsman hun plaatsen op de voorste rij weer konden innemen.

Emma was te nerveus om iets te kunnen uitbrengen en omdat ze voor het ergste vreesde, keek ze meerdere malen bezorgd over haar schouder naar Harry, die op de rij achter haar had plaatsgenomen terwijl ze op de jury wachtten.

Toen rechter Lane de rechtszaal betrad, stond iedereen op. Ze boog even het hoofd alvorens haar plek in de hoge roodlederen stoel in te nemen. Emma’s ogen gleden naar de gesloten deur naast de jurytribune. Ze hoefde niet lang te wachten voordat die openzwaaide. De griffier stapte binnen, met in zijn kielzog de twaalf discipelen. Ze namen de tijd om te gaan zitten, en hier en daar werd wat onhandig ruimte gemaakt, alsof ze laatkomers waren bij een theatervoorstelling. De griffier wachtte geduldig totdat iedereen zat, tikte vervolgens met zijn staf drie keer hard op de vloer en riep: ‘Wil de voorzitter van de jury opstaan, alstublieft!’

De aangesproken persoon verhief zich met zijn volle een meter zestig van zijn stoel en keek rechter Lane aan, die zich daarop iets naar hem toe boog.

‘Bent u tot een unanieme uitspraak gekomen?’

Emma’s hart bonkte in haar keel terwijl ze op het antwoord wachtte.

‘Nee, edelachtbare.’

‘Bent u tot een uitspraak gekomen die op een meerderheid van tenminste tien tegen twee kan rekenen?’

‘Inderdaad, edelachtbare,’ antwoordde de voorzitter, ‘maar helaas ver-

anderde één jurylid op het allerlaatste moment van mening. We zitten al een uur met negen stemmen tegen drie. En omdat ik er niet van overtuigd ben dat daar enige verandering in zal komen, vraag ik u wederom om advies over hoe we verder moeten.'

'Denkt u dat u toch een meerderheid van tien tegen twee kunt bereiken als ik u wat meer tijd gun?' vroeg ze.

'Ja, edelachtbare, want over één punt van de zaak zijn we het volledig eens.'

'En welk punt is dat?'

'Als we mogen weten wat majoor Fisher vóór diens zelfmoord in zijn brief aan de heer Trelford schreef, dan kunnen we waarschijnlijk snel tot een uitspraak komen.'

Alle ogen waren nu op de rechter gericht, behalve die van sir Edward Makepeace, de advocaat van lady Virginia, die zich op Donald Trelford, Emma's raadsman, vastpinden. Of hij was een sluwe pokeraar, of hij wilde niet dat de jury zou weten wat er in de brief stond.

Trelford stond op van zijn stoel, reikte in zijn binnenzak, en merkte dat de brief daar niet langer opgeborgen zat. Hij keek de zaal in en zag dat lady Virginia glimlachte.

Hij glimlachte terug.

Harry en Emma Clifton

1970-1971

I

De jury was in beraad.

De rechter had de zeven mannen en vijf vrouwen verzocht om nog een laatste inspanning te doen om tot een uitspraak te komen. De edelachtbare mevrouw Lane gaf hun opdracht om de volgende ochtend terug te komen. De meest waarschijnlijke uitslag, zo begon ze te denken, was dat de jury niet tot eenstemmigheid zou komen. Zodra ze opstond kwam de hele advocatenbank overeind om te buigen. De rechter beantwoordde de lofbetuiging, maar pas toen ze de rechtszaal had verlaten barstte er een gebabbel los.

‘Zou u zo vriendelijk willen zijn om mij terug naar mijn ambtsvertrekken te vergezellen, mevrouw Clifton,’ zei Donald Trelford, ‘zodat we de inhoud kunnen bespreken van majoor Fishers brief en beslissen of die openbaar gemaakt zou moeten worden.’

Emma knikte. ‘Ik heb graag mijn man en broer erbij, als dat mag, want ik weet dat Sebastian terug moet naar zijn werk.’

‘Uiteraard,’ zei Trelford, die zijn paperassen bij elkaar raapte en hen zonder nog een woord te zeggen de rechtszaal uit en de brede marmeren trap af leidde naar de begane grond.

Terwijl ze naar buiten stapten en op de Strand kwamen, werden ze andermaal omringd door een horde luid roepende journalisten met flitsende camera’s, die hen op de hielen volgden terwijl ze zich langzaam naar het advocatenkantoor begaven.

Op Lincoln’s Inn, een eeuwenoud plein vol keurig ogende rijtjeshuizen die in feite ambtsvertrekken waren, bezet door advocaten en hun beambten, werden ze eindelijk alleen gelaten. Meneer Trelford ging hun via een krakende houten trap voor naar de bovenverdieping van nummer 11, langs rijen netjes in het zwart gedrukte naamplaatjes op de sneeuwwitte muren.

In het kantoor van meneer Trelford was Emma verrast door de krappe

ruimte – maar anderzijds: er zijn geen grote kantoren aan Lincoln's Inn, zelfs niet voor de oudste vennoot van het kantoor.

Toen iedereen zat keek meneer Trelford naar de vrouw tegenover hem. Mevrouw Clifton kwam kalm en beheerst, zelfs stoïcijns over, een zeldzaamheid bij iemand die een mogelijke nederlaag en vernedering te wachten stond, tenzij... Hij ontgrendelde de bovenste la van zijn bureau, haalde er een dossier uit en deelde kopieën van majoor Fishers brief uit aan meneer en mevrouw Clifton en sir Giles Barrington. Het origineel bleef veilig opgesloten in zijn kluis, hoewel hij er niet aan twijfelde dat lady Virginia op de een of andere manier de kopie in handen had gekregen die hij in de rechtszaal bij zich had.

Toen iedereen de brief had gelezen, handgeschreven op het briefpapier van het Lagerhuis, zei Trelford vastberaden: 'Als u mij toestaat, mevrouw Clifton, om dit in de rechtszaal als bewijsmateriaal te presenteren, ben ik ervan overtuigd dat we de zaak kunnen winnen.'

'Uitgesloten,' zei Emma, en ze gaf haar kopie terug aan Trelford. 'Dat zou ik nooit kunnen toestaan,' voegde ze eraan toe met de waardigheid van een vrouw die wist dat de beslissing haar kapot zou kunnen maken, of haar tegenstander de overwinning in de schoot werpen.

'Wilt u in elk geval uw man en sir Giles de kans bieden om hun mening te geven?'

Giles wachtte niet op toestemming van Emma. 'Uiteraard moet de jury hem zien, want dan zal die unaniem in jouw voordeel oordelen en, belangrijker, Virginia zal zich nooit meer in het openbaar kunnen vertonen.'

'Mogelijk,' gaf Emma kalm toe, 'maar tegelijkertijd zou jij je kandidatuur voor de tussentijdse verkiezingen moeten intrekken, en deze keer zal de premier jou ter compensatie geen zetel in het Hogerhuis aanbieden. Van één ding kun je bovendien zeker zijn,' voegde ze eraan toe. 'Jouw ex-vrouw zal het verwoesten van jouw carrière als een veel grotere beloning beschouwen dan zegevieren over mij. Nee, meneer Trelford,' ging ze verder zonder haar broer aan te kijken, 'deze brief zal een familiegeheim blijven en we zullen allemaal met de gevolgen moeten leven.'

'Zus, je stelt je uiterst koppig op,' zei Giles, en hij draaide rond op zijn stoel. 'Misschien wil ik me de rest van mijn leven niet verantwoordelijk voelen voor jouw verlies in deze zaak en jouw aftreden als bestuursvoorzitter van Barrington's. En vergeet niet dat je ook Virginia's juridische kosten zult moeten betalen, om nog maar te zwijgen van de compensatie die de jury haar zal toekennen.'

‘Dat is het waard,’ oordeelde Emma.

‘Koppig,’ herhaalde Giles een decibel luider. ‘En ik durf te wedden dat Harry het met me eens is.’

Alle aanwezigen draaiden zich om naar Harry, die de brief geen tweede keer hoefde te lezen, aangezien hij hem woord voor woord kon hebben herhaald. Hij stond echter in tweestrijd tussen de wens om zijn oudste vriend te steunen en de onwil om zijn vrouw het smaadproces te zien verliezen. Wat John Buchan ooit beschreef als een toestand ‘*between a rock and a hard place*’.

‘Die beslissing is niet aan mij,’ zei Harry. ‘Maar als mijn eigen toekomst aan een zijden draadje hing, dan zou ik willen dat Fishers brief in de rechtszaal werd voorgelezen.’

‘Twee tegen een,’ zei Giles.

‘Mijn toekomst hangt niet aan een zijden draadje,’ corrigeerde Emma. ‘En je hebt gelijk, lieve schat, uiteindelijk beslis ik.’ Zonder verder nog een woord te zeggen kwam ze overeind, ze schudde haar advocaat de hand en zei: ‘Dank u, meneer Trelford. We zien u morgenochtend in de rechtszaal, wanneer de jury over ons lot zal beslissen.’

Trelford boog en wachtte tot de deur achter hen dichtviel voordat hij in zichzelf mompelde: ‘Ze hadden haar Portia moeten noemen.’

‘Hoe komt u hieraan?’ vroeg sir Edward.

Virginia glimlachte. Sir Edward had haar geleerd dat als je werd onderworpen aan een kruisverhoor en een vraag jouw zaak niet diende, je dan niets moest zeggen.

Sir Edward glimlachte niet. ‘Als de rechter de heer Trelford toestaat om dit als bewijsmateriaal aan te dragen,’ zei hij, zwaaiend met de brief, ‘zou ik er niet langer op vertrouwen dat we de zaak zullen winnen. Eigenlijk weet ik zeker dat we zouden verliezen.’

‘Mevrouw Clifton zal nooit toestaan dat hij als bewijs wordt gepresenteerd,’ zei Virginia zelfverzekerd.

‘Hoe kunt u dat weten?’

‘Haar broer is van plan om de strijd aan te gaan in de tussentijdse verkiezingen in Bristol Docklands, die na het overlijden van majoor Fisher nodig zijn. Als deze brief openbaar wordt gemaakt zal hij zich moeten terugtrekken. Het zou het einde van zijn politieke loopbaan betekenen.’

Advocaten dienen over alles een mening te hebben, behalve over hun cliënten. Maar niet in dit geval. Sir Edward wist precies wat hij van lady

Virginia vond en dat was niet voor herhaling vatbaar, binnen of buiten de rechtszaal.

‘Als u gelijk hebt, lady Virginia,’ zei de *Queen’s Counsel* op leeftijd, ‘en ze dragen de brief niet aan als bewijsmateriaal, zal de jury ervan uitgaan dat dit is omdat hij de zaak van mevrouw Clifton niet dient. Dat zou de balans ongetwijfeld in uw voordeel doen doorslaan.’

Virginia verscheurde de brief en liet de snippers in de prullenmand vallen. ‘Dat ben ik met u eens, sir Edward.’

Opnieuw had Desmond Mellor in een niet al te chic hotel, waar niemand hen zou herkennen, een kleine vergaderruimte geboekt.

‘Lady Virginia is de uitgesproken favoriet om deze zaak te winnen,’ zei Mellor, gezeten aan het hoofd van de tafel. ‘Het lijkt erop dat Alex Fisher voor de verandering uiteindelijk iets deed wat de moeite waard was.’

‘Fishers timing kon niet beter zijn geweest,’ zei Adrian Sloane. ‘Maar voor een soepele overname van rederij Barrington’s zullen we nog steeds alles in de steigers moeten hebben staan.’

‘Ik ben het volledig met je eens,’ zei Mellor, ‘wat de reden is waarom ik al een persverklaring heb opgesteld die jij dient vrij te geven zodra de uitspraak bekend is gemaakt.’

‘Maar dat zou allemaal kunnen veranderen als mevrouw Clifton toestaat dat Fishers brief in de rechtszaal wordt voorgelezen.’

‘Ik kan je verzekeren dat die brief nooit het daglicht zal zien.’

‘Jij weet wat erin staat, hè?’ vroeg Jim Knowles.

‘Laten we zeggen dat ik ervan overtuigd ben dat mevrouw Clifton niet zal willen dat de leden van de jury hem zien. Wat hen er alleen maar van zal overtuigen dat onze geliefde voorzitter iets te verbergen heeft. Dan zullen ze zeker ten gunste van lady Virginia beslissen, en daarmee zal de kous af zijn.’

‘Aangezien ze morgen waarschijnlijk tot een uitspraak zullen komen, heb ik voor maandagmorgen tien uur een spoedvergadering belegd,’ zei Knowles. ‘Er zullen slechts twee agendapunten zijn. Het eerste zal de aanvaarding van mevrouw Cliftons ontslag zijn, gevolgd door de aanstelling van Desmond als bestuursvoorzitter van de nieuwe onderneming.’

‘En mijn eerste daad als voorzitter zal zijn dat ik Jim voordraag als mijn tweede man.’ Sloane fronste zijn wenkbrauwen. ‘Daarna zal ik Adrian verzoeken om in het bestuur plaats te nemen. Dan is het meteen

duidelijk voor de City en de aandeelhouders dat Barrington's een nieuwe directie heeft.'

'Zodra de andere bestuursleden dit hebben gelezen,' zei Knowles terwijl hij met de persverklaring zwaaide alsof het een dagorder was, 'zou het niet lang moeten duren voordat de schout-bij-nacht en zijn gabbers besluiten dat ze geen andere keus hebben dan hun ontslag in te dienen.'

'Wat ik met tegenzin zal accepteren,' zei Mellor. 'En met een zwaar gemoed,' voegde hij er nog aan toe.

'Ik ben er niet van overtuigd dat Sebastian Clifton zo makkelijk met onze plannen zal instemmen,' merkte Sloane op. 'Als hij besluit om aan te blijven als bestuurslid, zou het wellicht niet de soepele overgang kunnen worden die jij in gedachten hebt, Desmond.'

'Ik kan me niet voorstellen dat Clifton directeur van rederij Mellor zal willen zijn nadat zijn moeder publiekelijk is vernederd door lady Virginia, niet alleen in de rechtszaal maar in alle landelijke kranten.'

'Jij weet vast wat er in die brief staat,' herhaalde Knowles.

Giles deed geen poging om zijn zus op andere gedachten te brengen, want hij beseftte dat het zinloos zou zijn.

Een van Emma's vele kwaliteiten was een intense loyaliteit aan haar familie, haar vrienden en alles waar ze in geloofde. Maar ze beschikte ook over een koppigheid die haar persoonlijke gevoelens soms zwaarder liet wegen dan haar gezonde verstand, zelfs als haar beslissing tot gevolg kon hebben dat ze de smaadzaak verloor en zelfs dat ze als bestuursvoorzitter van Barrington's moest aftreden. Giles wist dit, want hij kon net zo eigenwijs zijn. Het moest wel een familietrekje zijn, dacht hij. Harry, daarentegen, was veel pragmatischer. Hij zou lang voordat hij tot een beslissing kwam de opties hebben afgewogen en de alternatieven hebben overdacht. Giles vermoedde evenwel dat Harry in tweestrijd stond tussen steun geven aan zijn vrouw en trouw tonen aan zijn oudste vriend.

Terwijl ze met hun drieën naar buiten liepen, naar Lincoln's Inn Fields, werden de eerste gaslantaarns door de lampaansteker aangestoken.

'Ik zie jullie thuis voor het avondeten,' zei Giles. 'Ik heb nog een paar boodschappen te doen. En trouwens, bedankt, zusje.'

Harry hield een taxi aan, en hij en zijn vrouw klommen achterin. Giles liep pas verder toen de taxi de hoek om was. Daarna begaf hij zich met een kwieke tred in de richting van Fleet Street.

2

De volgende morgen stond Sebastian vroeg op, en na de *Financial Times* en *The Daily Telegraph* te hebben gelezen, zag hij niet in dat zijn moeder nog kon hopen dat ze haar smaadproces ging winnen.

De *Telegraph* wees de lezers erop dat als de inhoud van majoor Fisher een geheim bleef, het de zaak van mevrouw Clifton niet zou helpen. De *FT* richtte zich vooral op de problemen waar rederij Barrington's voor zou komen te staan, mocht de voorzitter de zaak verliezen en moeten opstappen. De aandelenprijs was al een shilling gezakt, omdat veel van de aandeelhouders kennelijk hadden besloten dat lady Virginia de zaak wel zou winnen. Het beste waar zijn moeder volgens Seb op kon hopen was dat de jury niet tot eenstemmigheid zou komen. Net als ieder ander bleef hij zich maar afvragen wat er toch in de brief stond dat meneer Trelford niet wilde dat hij hem las, en welke partij er vooral baat bij zou hebben. Toen hij na terugkeer van zijn werk zijn moeder had gebeld was ze aangaande het onderwerp niet toeschietelijk geweest. Hij deed geen moeite om zijn vader ernaar te vragen.

Zelfs vroeger dan normaal verscheen Sebastian bij de bank, maar toen hij eenmaal achter zijn bureau zat en zijn best deed om de ochtendpost door te nemen, merkte hij dat hij moeite had met zijn concentratie. Nadat Rachel, zijn secretaresse, hem diverse vragen had gesteld die onbeantwoord bleven, gaf ze het op en stelde ze voor dat hij maar naar de rechtbank ging en pas terug zou keren als de jury uitspraak had gedaan. Met tegenzin ging hij akkoord.

Terwijl zijn taxi de City uit en Fleet Street in reed zag Seb de vette kop op een aanplakbiljet van de *Daily Mail*. 'Stop!' riep hij. De taxichauffeur stuurde naar de stoeprand en ging boven op zijn rem staan. Seb sprong de taxi uit en rende naar de krantenjongen. Terwijl hij op het trottoir de voorpagina stond te lezen, had hij tegenstrijdige gevoelens: vreugde voor zijn moeder, die haar zaak nu zeker zou winnen en van alle blaam gezu-

verd zou worden, en verdriet voor zijn oom Giles, die zijn politieke loopbaan duidelijk had opgeofferd om te doen wat hij eerbaar achtte, want Seb wist dat zijn moeder nooit zou hebben toegestaan dat iemand buiten de familie die brief onder ogen kwam.

Hij stapte weer in de taxi, en naar buiten starend vroeg hij zich af hoe hij gereageerd zou hebben als hij voor hetzelfde dilemma had gestaan. Liet de vooroorlogse generatie zich leiden door een ander moreel kompas? Het leed voor hem geen enkele twijfel wat zijn vader zou hebben gedaan, of hoe boos zijn moeder zou zijn op Giles. Zijn gedachten gingen naar Samantha, die terug naar Amerika was gegaan toen hij haar teleurgesteld had. Wat zou zij onder gelijke omstandigheden hebben gedaan? Gaf ze hem maar een tweede kans, dan zou hij dezelfde fout niet meer maken.

Hij keek op zijn horloge. De meeste godvrezende mensen in Washington zouden nog op één oor liggen, dus hij begreep dat hij doctor Wolfe, het schoolhoofd van zijn dochter Jessica, niet kon bellen om erachter te komen waarom ze hem zo dringend wilde spreken. Kon het misschien zijn dat...?

De taxi stopte voor het gerechtshof aan de Strand. 'Dat is dan vier pence en zes shilling, baas,' zei de taxichauffeur, zijn gedachten verstorend. Seb gaf hem twee halve kronen.

Terwijl hij uitstapte begonnen de camera's al te flitsen. En de eerste woorden die hij boven de mêlee van roepende broodschrijvers uit kon opvangen was: 'Hebt u de brief van majoor Fisher gelezen?'

Toen rechter Lane rechtszaal 14 betrad en haar hoge positie innam op de stoel met hoge leuning, oogde ze niet ingenomen. Hoewel ze er bij de jury op had aangedrongen om geen kranten te lezen zolang het proces nog duurde, leed het voor haar geen twijfel dat de voorpagina van de *Daily Mail* hun enige gespreksonderwerp van die ochtend zou zijn. Ze had geen idee wie verantwoordelijk was voor het lekken van majoor Fishers brief, maar dat weerhield haar er niet van om, net als ieder ander in de rechtszaal, een mening te hebben.

Hoewel de brief naar meneer Trelford was gestuurd, wist ze zeker dat hij niet het lek kon zijn geweest. Hij zou zich nooit inlaten met een dergelijke achterbakse werkwijze. Ze wist wel dat sommige advocaten een oogje zouden hebben dichtgeknepen, zulk gedrag zelfs door de vingers zouden hebben gezien, maar niet Donald Trelford. Hij zou nog liever

een proces verliezen dan zich met zulke methodes inlaten. Net zo overtuigd was ze ervan dat het niet lady Virginia Fenwick kon zijn geweest, omdat het haar zaak alleen maar schade kon hebben gedaan. Had het lekken van de brief haar geholpen, dan zou ze voor de rechter de eerste verdachte zijn geweest.

Rechter Lane sloeg haar ogen neer op mevrouw Clifton, die het hoofd gebogen had. In de afgelopen week was ze de gedaagde gaan bewonderen en had ze het gevoel gekregen dat ze haar beter zou willen leren kennen zodra het proces achter de rug was. Maar dat zou niet mogelijk zijn. In feite zou ze de vrouw nooit meer spreken. Als ze dat deed zou het ongetwijfeld reden zijn voor een nieuw onderzoek.

Moest de rechter gokken wie verantwoordelijk was geweest voor het lekken van de brief, dan zou ze een bescheiden bedrag hebben gezet op sir Giles Barrington. Maar ze gokte nooit, en aan wedden deed ze al evenmin. Ze keek slechts naar de bewijzen. Maar het feit dat sir Giles die ochtend niet in de rechtszaal was zou kunnen worden beschouwd als bewijsmateriaal, ook al was het dan indirect.

De rechter richtte haar aandacht op sir Edward Makepeace, die nooit iets weggaf. De eminente advocaat had een tamelijk briljant pleidooi gehouden, en zijn welsprekende verdediging had Virginia's zaak ongetwijfeld geholpen. Maar dat was voordat meneer Trelford de brief van majoor Fisher onder de aandacht van het hof had gebracht. De rechter begreep waarom Emma Clifton noch lady Virginia zou willen dat de brief in een terechtzitting met open deuren werd onthuld, hoewel ze zeker wist dat meneer Trelford er bij zijn cliënt op zou hebben aangedrongen om de brief als bewijs op te nemen. Immers, hij vertegenwoordigde mevrouw Clifton, niet haar broer. Mevrouw Lane ging ervan uit dat de jury nu snel zou terugkeren en met de uitspraak zou komen.

Toen Giles die ochtend het hoofdkantoor van zijn kiesdistrict in Bristol belde hoefden zijn zaakwaarnemer Griff Haskins en hij niet lang te praten. Griff had de voorpagina van de *Mail* gelezen en accepteerde vol tegenzin dat Giles zijn naam als de Labour-kandidaat voor de naderende tussentijdse verkiezingen in Bristol Docklands zou moeten terugtrekken.

'Typisch Fisher,' meende Giles. 'Vol halve waarheden, overdrijving en toespelingen.'

'Dat verrast me niet,' zei Griff. 'Maar kun je dat vóór verkiezingsdag

bewijzen? Want één ding is zeker: aan de vooravond van de verkiezingen zal die brief van Fisher de boodschap van de tory's zijn, en die zullen ze in elke brievenbus in het kiesdistrict stoppen.'

'Als we de kans kregen zouden wij hetzelfde doen,' gaf Giles toe.

'Maar als je kon bewijzen dat het louter leugens zijn...' Griff weigerde op te geven.

'Daar heb ik geen tijd voor, en zelfs als ik die wel had, betwijfel ik of iemand me zou geloven. De woorden van een overleden man zijn zo veel machtiger dan die van de levenden.'

'Dan staat ons nog maar één ding te doen,' zei Griff. 'Laten we aan de boemel gaan en ons verdriet verdrinken.'

'Dat heb ik gisteravond gedaan,' biechtte Giles op. 'En God weet wat nog meer.'

'Zodra we een nieuwe kandidaat hebben gekozen,' zei Griff, die vlug in de verkiezingsmodus teruggleed, 'zou ik graag hebben dat jij hem of haar inlicht, want wie het ook wordt, die persoon zal jouw steun en, belangrijker, jouw ervaring nodig hebben.'

'Dat zou onder de omstandigheden wel eens niet zo'n voordeel kunnen blijken te zijn,' merkte Giles op.

'Doe niet zo zielig,' zei Griff. 'Ik heb sterk het gevoel dat we nog niet zo makkelijk van jou af zullen zijn. De Labourpartij zit in je bloed. En was het niet Harold Wilson die zei dat een week een lange tijd is in de politiek?'

Toen de onopvallende deur openzwaaide, hield iedereen in de rechtszaal op met praten. Alle blikken waren gericht op de gerechtsdienaar, die opzijstapte om de zeven mannen en vijf vrouwen de zaal te laten betreden en hun plaatsen in de jurybank in te laten nemen.

De rechter wachtte tot iedereen zat, boog zich daarna voorover en vroeg de voorzitter van de jury: 'Hebt u tot een uitspraak kunnen komen?'

De voorzitter kwam langzaam overeind, zette zijn bril goed en sloeg zijn ogen op naar de rechter. 'Ja, edelachtbare.'

'En is uw beslissing unaniem?'

'Ja, edelachtbare.'

'Luidt uw oordeel ten gunste van de aanklager, lady Virginia, of van de gedaagde, mevrouw Emma Clifton?'

'Ons oordeel is ten gunste van de gedaagde,' antwoordde de juryvoorzitter, die, nu zijn taak erop zat, weer ging zitten.

Sebastian sprong overeind en wilde net gaan juichen toen hij zag dat zowel zijn moeder als de rechter hem afkeurend aankeek. Snel nam hij weer plaats en keek naar zijn vader, die naar hem knipoogde.

Aan de andere kant van de rechtszaal zat een vrouw die haar ongenoegen niet kon verhullen en woedend naar de jury keek terwijl haar advocaat met gevouwen armen roerloos voor zich uit staaarde. Toen sir Edward die ochtend de voorpagina van de *Daily Mail* las, had hij beseft dat zijn cliënt geen enkele kans had om de zaak te winnen. Hij kon een nieuw onderzoek hebben geëist, maar hij zou zijn cliënt niet hebben geadviseerd zich aan een tweede proces te onderwerpen, omdat het tot mislukken gedoemd was.

Thuis aan Smith Square zat Giles in zijn eentje aan de ontbijttafel, verstoken van zijn dagelijkse routine. Geen kom cornflakes, geen sinaasappelsap, geen gekookt ei, geen *Times*, geen *Guardian*, alleen de voor hem op tafel uitgespreide *Daily Mail*.

HET LAGERHUIS
LONDEN SW1A 0AA

12 november 1970

Geachte heer Trelford,

U zult wel nieuwsgierig zijn naar de reden waarom ik ú schrijf, en niet sir Edward Makepeace. Het antwoord is, eigenlijk heel eenvoudig, dat het voor mij geen twijfel lijdt dat u beiden in het beste belang van uw cliënten zult handelen.

Sta mij toe te beginnen met de cliënt van sir Edward, lady Virginia Fenwick, en haar ongefundeerde bewering dat ik niets meer was dan haar beroepsadviseur, die altijd op gepaste afstand werkte. Niets kon verder van de waarheid liggen. Ik heb nooit een cliënt gekend die praktischer was, en wanneer het op de aankoop en verkoop van Barrington-aandelen aankwam, had zij slechts één doel in gedachten, namelijk de vernietiging van de onderneming, ongeacht de kosten, en de reputatie van de bestuursvoorzitter, mevrouw Clifton.

Een paar dagen vóór aanvang van het proces bood lady Virginia mij een aanzienlijk geldbedrag om te beweren dat ze mij carte blanche had gegeven om namens haar te handelen, om bij de jury de indruk te wekken dat ze niet echt begreep hoe de effectenhandel werkte. Laat me u verzekeren dat in antwoord op lady Virginia's vraag aan mevrouw Clifton tijdens de algemene jaarvergadering, 'Klopt het dat een van uw leden van de raad van bestuur zijn omvangrijke aandelenpakket dit weekend verkocht met de bedoeling de rederij te gronde te richten?' het feitelijk zo is dat dit precies is wat lady Virginia zelf bij niet minder dan drie gelegenheden deed, en ze slaagde er bijna in om Barrington's kapot te maken. Met dat onrecht op mijn geweten kan ik niet sterven.

Echter, er is nog een onrecht, dat net zo onverkwikkelijk is en dat ik niet kan negeren. Mijn dood zal een tussentijdse verkiezing in het kies-district Bristol Docklands tot gevolg hebben, en ik weet dat de Labourpartij zal overwegen om het voormalig parlementslid sir Giles Barrington als kandidaat naar voren te schuiven. Maar net als lady Virginia verbergt sir Giles een geheim dat hij niet wenst te delen, zelfs niet met zijn eigen familie.

Toen sir Giles onlangs als vertegenwoordiger van Hare Majesteits regering een bezoek bracht aan Oost-Berlijn 'bracht hij', zoals hij later in een persverklaring omschreef, 'een nacht door' met een miss Karin Pengelly, zijn officiële tolk. Later gaf hij dit als de reden waarom zijn vrouw hem had verlaten. Hoewel dit sir Giles' tweede echtscheiding op grond van echtbreuk was, acht ik dit alleen niet voldoende reden voor een man om zich uit het publieke leven terug te trekken. Maar in dit geval maakt zijn harteloze behandeling van de dame in kwestie het mij onmogelijk om te blijven zwijgen.

Na te hebben gesproken met de vader van miss Pengelly weet ik zeker dat zijn dochter sir Giles meerdere keren heeft geschreven om hem te laten weten dat ze als gevolg van hun affaire niet alleen haar baan heeft verloren, maar ook zwanger is van zijn kind. Desondanks heeft sir Giles miss Pengelly zelfs niet de beleefdheid betuigd om op haar brieven te reageren noch de geringste zorg getoond voor de lastige situatie waarin ze zich bevindt. Ze klaagt niet. Dat doe ik namens haar echter wel, en ik voel me verplicht om te vragen: is dit wel iemand die zijn kiezers in het Lagerhuis zou moeten vertegenwoordigen? Zonder twijfel zullen de inwoners van Bristol hun mening bij de stembus geven.

Meneer, ik bied u mijn excuses aan dat ik de last van verantwoordelijkheid op uw schouders leg, maar ik vind dat ik geen andere keus had.

Hoogachtend,

Alexander Fisher, majoor (b.d.)

Giles staaarde naar zijn politieke necrologie.